

Innan lavan stelnar (ur ”Existens”)

medan tankarna stelnar
intill skuggor av mörkröda skyar
under lavaflodens väg mot havet
mot dess öde att härdas
ett asplöv förtunnas

och naken blir hon kvar längs tiden
med iskristaller under tårna
och förunderlig är stillsamheten
när skytten stiger fram och spänner

”du är ingenting” far igenom

med almpilen i sina händer
och spetsen mot en fingertopp
så skådar hon och undrar
vilken färg kommer jag att ha

Silvertärnans flykt över skäret

som silvertärnans flykt, som vågslätt skär,
så mjuk, exakt är ömhet genom sten
och snörik vintertystnad budskap bär
om stillhet sedd i havslek, eldens sken

längs gårdet gångna tiders möda gav
med sten på sten en gåva framåtsträckt
så skapas stilla nu men utan krav
en insikt sinnligt skön i språkets dräkt

för vi är mer än stoft i öknens sand
för både hennes blick som skimrar salt
och barnets hand som bjuder kärleksband
är lov att vänligt vara signar allt

mitt ord berör, min vilja rör sig ut

Post Scriptum förefaller ha upphört

och jag är viktig fram till världens slut

Hon såg inte vågen (ur ”Existens”)

hon såg inte vågen
för blicken var ofäst
men den rullande framkanten
anade hon
i den blanka ytan
som speglades
i tecken ännu inte nu
förebådande
svartblank järnram
grovkornigt smidd
av gärningar och tankar
särskilt de svåra

och där var hon
hållande sin järnram
seende sig själv
i reflexerna
från vågens framkant
det är inte bra med mig
tänkte hon
och tårar vällde
i forsande arv djupt inifrån
från barndom och svek
jag måste förändras
svarade den stumma
vem är jag
mellan järnramarna
och intighetens vatten sköljde över
och skänkte henne
jag svek mig själv
ett pärlhalsband med en pärla
i väntan på nästa våg
den större
där modet att se
även det lätta
sken i den rosa pärlan